ניו־יאָרק, דעם 9טן פֿעברואַר 1979

מײַן ליבער דוד־הירש ראָסקעס,

אַ דאַנק פֿאַר האָבן מיר אין צײַט און פֿאַר צושיקן מיר אײַער שטודיע וועגן די ייִדישע מעשה־ביכלעך. איך האָב זי איבערגעלייענט מיט אינטערעס און מיט גרויס פֿאַרגעניגן.

איך האָף צו באַגעגענען זיך מיט אײַך און זיך דורכשמועסן וועגן מען־ דאָ וויל איך זאָגן נאָר אַ פּאָר ווערטער.

און אײַער שטודיע קען מען זען די השׂגה פֿון אײַער לערנער־שאַפֿונג — וועמען איר האָט אײַן צוגעגעבן. וואָס איר דערמאָנט דאָ און דאָרט לעבן זיך — אַזוי ווי איר האָט זיך דאָ שמעריקס באַמערקט און אַזוי טיף ווי איר גײַט די אַנטוויקלונג פֿון דער ייִדישער ליטעראַטור און אויפֿקלערונג פֿון דער העברעישער ליטעראַטור. איר אַנאַליזירט יעדע וואָס האָבן אין אַנדערע מיינונג.

איך איר האָט געלייענט מײַן שטודיע וועגן מאיר ווינערן ווײַל איר איז איך האָב אויך געשריבן [illegible] פֿון צו סך פֿון זײַנע אָנווײַזונגען — אַלס דאָ און דאָרט האָט ער אויסגעדריקט קלאָר וועגן פֿאָרשונגען — בנוגע די מעשה־ביכלעך — און איר דערמאָנט זײַן נ.נ. איר באַווײַזט צו דאָס וואָס עס האָבן פֿאַרשידענע וועגן געלערנט מיט מאָטיוון, לויט ווינער, און אַנדערע — און אויך ש. ניגער דערמאָנט איר נאָר פֿאַרבײַגייענדיק.

עס איז אָבער נאָך אײַן קלײנער פֿאַרשלאָג — צו אַ בוך מײַן ווינער — זינט איך האָב אויך פֿאַרמערקט וואָס געלערנטע און אויסגעלייגטע זײַן אַנדערע מיינונג.

איך האָב אײַך איר וועט די נײַע שטודיע פֿאַרלייגן אין ייִדיש־טײַטש און צו רעווידירן פֿאַרגעס ווי איר וועט אויך זען וואָס אַנדערע — די וואָס האָבן אַן אַנדער מיינונג — זאָגן וועגן געלערנטן זײַן.

מיט די בעסטע גרוסן

אײַער אליהו שולמאַן